

DÓKA PÉTER

Csak leugrott tejért

■ Átvágok a penészszagú, iszapos folyosón. Balról a csontváz lép elé, csörgeti a kezét, gyorsan kikerülöm, hozzá se érek. Jobbról a vérző torkú zombi jön, még jobban szét van esve, mint a múltkor, a fülemben hörög, érzem a rossz szagát, meg a nyálkás tenyerét az oldalamon, libabőrös leszek tőle. Végre kiérek az előszobába, ott majdnem átesem egy fekvő testen, és már benn is vagyok a szobában. Anya úgy hever az ágyon, olyan mozdulatlanul, mintha nem is élne. Aztán a csendben meghalok a lélegzését.

– Mondhatok valamit? – kérdezem, és ő felém fordul, válláról lecsúszik a takaró, és a kislámpa fényében meglátom rajta a tetoválást.

– Persze... – suttoja anya. – Csak gyorsan, mert fáradt vagyok.

– Nem tehetek róla – mondom. – Én mindig jót akartam.

Anya fészkelődik az ágyon, felhúzza a takarót a nyakáig. Mellé fekszem, a lehunyt szemét nézem, úgy beszélek hozzá.

– Amikor a koncertre mentünk... Összetörted a körömlakkot, kicsúszott a kezedből, csupa piros lett az egész kő. A Feri meg késve érkezett, mert ő mindig késik, én meg mondtam neki az ajtóban, hogy nagy baj van, megvágta magát, el fogsz vérezni, és erre ő megijedt, rohant hozzád, tapogatott, még sírva is fakadt. Csak azért hazudtam neki, mert tudni akartam, hogy szeret-e. Hogy igazán. Nem rosszaságból.

– Te nem vagy rossz – suttoja anya. Alig mozog a szája, mintha álmában beszélné. – Vicces volt az egész. A Feri meg nem haragudott, nem olyan. Sose tud haragudni.

– Meg amikor a kutyát levittük sétálni. Azt mondtad, jó kis program lesz, barátkozhatok majd a Ferivel. És meg kellett ígérnem, hogy majd én összeszedem zacskóba a kutyakakit, még a becsületszavamat is adtam. De nem vittem magammal zacskót, a kutya meg nem is akart sétálni, csak rögtön odacsinált a kapu elé, én meg mondtam a Ferinek, hogy szerintem inkább neki kéne felszedni, te is annak örülnél igazán. Meg akkor még jobban szeretnéd őt. És a Feri megcsinálta, tők rosszul lett, még öklendezett is.

– Te is majdnem hánytál először, emlékszel? Olyan aranyos voltál, úgy sajnáltalak. De tényleg meg kell tanulni. És most már a Feri is tudja, hogyan kell.

Anya halkán beszél, vékony hangja csiklandozza a fülemben. Szeretnék végre hozábújni, de még nem végeztem.

– A cigit is én dugtam el. Azt mondtam, hogy a Feri nem vett neked cigit, pedig vett, csak én eldugtam, mert nem szeretem, ha cigizel, mert akkor sokkal előbb fogsz meghalni. És szétköhögöd a tüdődet. A Feri meg elment egy másik cigiért, egy órán át gyalogolt, mert olyan egy béna, hogy háromszor eltévedt, mire talált egy boltot.

Anya hirtelen kinyitja a szemét.

– Ezt most mért mondod el? Mért nem alszol inkább? Késő van.

– Nem miattam ment el. Kicsit még szerettem is.

– Nem ment el nagyon – suttoja anya. – Mindjárt jön. Csak leugrott a nonstopba tejért. Hogy reggel ihass finom kakaót. Megvárjuk itt együtt, jó? Talán már a kapu előtt van, és mindjárt felér. Húzd magadra a takarót, és bújj már ide végre, mert megfázol. Na, gyere, te rosszaság!

Anyához bújok, érzem a teste illatát, amit úgy szeretek, a frissen mosott, samponszagú haját az arcomon. A Feri is szereti anya haját, simogatja, dörzsölgeti mindig a nagy szőrös kezével.

– És ha nem jön vissza?

Anya ásít.

– Mért ne jönne vissza? Csak válogat biztos a tejek között, tudod, amilyen spórolós. Aludjunk már, mindjárt itt lesz.

És anya már alszik is, békésen szuszog.

Én meg csak fekszem, és hegyezem a fülem. Egy ideig a szokásos zajok: csörög a csontváz, a zombi hörög, néha moccan a test a földön. Aztán hallom, hogy megmozdul a kilincs, és valaki kopog az ajtón, egyre erősebben, dühösebben. Aztán felberreg anya telefonja az előszobában, a kutya nyüszíteni kezd. Jól hallom mindezt, de anya nem hallja, mert ő mindig mélyen alszik, mintha egy másik világban járna. Biztosan úszik álmában, valahol a tengerben, azt nagyon szereti. Vagy napozik Indiában. Ökölcsapások csattannak az előszoba ajtaján, káromkodás hallatszik. Aztán léptek, végül egy nagy dörrenés, mintha az ajtóba rúgna valaki.

– Ne félj, anya – suttogom.

Anya nem felel, csak még szorosabban magához húz. Olyan meleg árad belőle, mint egy kályhából. Csönd van, végre csönd. Érzem, hogy lecsukódik a szemem. Még látom, hogy nyílik az ajtó, benéz rajta a csontváz meg a zombi, a lábuknál morogorog a test, és a sötétből felém kacsint egy szőrös rém.

